

Beskatter Postvæsenet Bybefolkningen til Fordel for Landbefolkningen?

Af
Kontorchef Jerichau Christensen.

Hr. Postmester, cand. polit. Kiørboe har i næstsidste Hæfte af nærværende Tidsskrift beæret mig med et Svar paa de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at knytte til hans i et tidligere Hæfte optagne Artikel om Land- og Bybefolkningens Korrespondance.

Med Hensyn til, at Hr. Kiørboe i denne vilde gøre gældende, at Postvæsenet aarlig beskatter Bybefolkningen med mindst en Million Kroner til Fordel for Landbefolkningen, viste jeg, at der paa Grundlag af den af Hr. Kiørboe benyttede postale Statistik ikke kunde tales om Bybefolkningens og Landbefolkningens Korrespondance, og at det af Hr. Kiørboe gjorde Forsøg paa at bestemme, hvorledes Bybefolkningens og Landbefolkningens Korrespondance hver for sig paavirke Postvæsenets Budget, derfor maatte betegnes som blottet for statistisk Grundlag.

Da Hr. Kiørboe kom til det Resultat, at Postbesørgelsen af det, han kaldte Bybefolkningens Korrespondance, men som i Virkeligheden var de i Byerne

omdelte, delvis af Landbefolkningen skrevne Breve, gav et Overskud af en Million Kroner, og at dette Beløb medgik til Dækning af det Underskud, som opstod ved Postbesørgelsen af det, den ærede Forfatter betegnede som Landbefolkningens Korrespondance, men som i Virkeligheden var de paa Landet omdelte, delvis i Byerne skrevne Breve, og da Hr. Kiørboe gav dette Resultat Udtryk i den foranførte Paastand om Købstadbefolkningens Beskatning gennem Postvæsenet til Fordel for Landbefolkningen, indskrænkede jeg mig til som Konsekvensen af mine Oplysninger at fastsætte, at Hr. Kiørboes Opgørelse under alle Omstændigheder slet ikke angik et Mellemværende mellem By- og Landbefolkningen.

Derimod indlod jeg mig i god Overensstemmelse med min Hovedbetragtning aldeles ikke paa en Kritik af det numeriske Resultat af Hr. Kiørboes Anstrængelser*).

*) I den Række af Tal, Hr. Kiørboe i Indledningen til hans Artikel anfører som Udtryk for Kulturtrinet i de europæiske Lande (Breve pr. Individ), findes intet, som stemmer overens med Bernerbureauets officielle Statistik (Statistique Générale du service postal publiée par le bureau international. Année 1892 I, pag. 2). Hr. Kiørboe har saaledes:

For England	60	medens Bernerbur. har	53
» Tyskland	45	»	» 27 ₁₁
» Schweiz	45	»	» 32 ₇
» Holland	} 35	»	} 19 ₁₁
» Belgien		»	
» Østrig	} 18	»	} 16 ₁
» Ungarn		»	
» Italien	12	»	» 5 ₁₁

osv. Overfor saadanne Afvigelse fra de officielle Tal og overfor de Mærkeligheder, den anvendte statistiske Methode frembød, kunde der overhovedet ikke ret vel være Anledning til at diskutere Hr. Kiørboes Resultater fra et rent statistisk Synspunkt.

Ikke desto mindre synes Hr. Kiørboe efter hans Svar at dømme at staa i den Formening, at min Protest har angaaet det Tal, hvortil han er kommen; og Formaålet med hans Svar er i Overensstemmelse dermed nærmest at forsvare Millionen som Minimum for det Beløb, Postvæsenet efter hans Mening tager fra Bybefolkningen og giver til Landbefolkningen.

Derimod synes Hr. Kiørboe slet ikke at forstaa, at Angrebet, som han kalder det, har været rettet mod selve den Tanke, at Postvæsenet skulde beskatte Bybefolkningen til Fordel for Landbefolkningen; han er saa overbevist om, at dette sker, at han paa dette Punkt ikke blot undlader at forsvare sig, men nærmest yderligere blotter sig.

Det er imidlertid netop denne Tanke, der synes mig Diskussion og Angreb værd, og som bevæger mig til at vende tilbage til denne Sag, bl. a. fordi jeg anser det for en betydelig Fare for Postvæsenet paa den af Hr. Kiørboe antydede Maade, som Konsekvens af den af ham forfægtede Anskuelse at blive draget ind i Interessekampen mellem By og Land.

En Beskatning gennem Postvæsenet kan finde Sted paa to Maader. Enten kan Institutionen drives med et finansielt Formaal for Øje, idet man udnytter Monopolet til Opnaaelse af et Overskud, der giver mere end normal Rente af de i Foretagendet anbragte Kapitaler, eller Driften kan ledes saaledes, at den giver et Underskud, der enten kan fremtræde regnskabsmæssigt eller være latent tilstede, men som under alle Omstændigheder paa et eller andet Punkt maa falde Finanserne til Byrde.

Ved den finansielle Udnyttelse af Postvæsenet be-

skattes de, der benytte Institutionen til Fordel for det hele Samfund, ved Underskudsdriften beskattes hele Samfundet til Fordel for dem, der benytte Institutionen; i begge Tilfælde er Udgangspunktet for Betragtningen det finansielle Resultat af den samlede postale Bedrift, og Spørgsmaalet om Beskatning og Begunstigelse angaar dem, der benytte Postvæsenet, og dem, der ikke benytte det.

En ganske anden Situation er tilstede, forsaavidt den postale Administration omfatter Egne, i hvilke Bedriften ikke betaler sig ved Siden af Egne, i hvilke den betaler sig særlig godt; her er der slet ikke Tale om en Beskatning af de sidste til Fordel for de første, men om en Organisation, hvis Existens og Tilvejebringelse falder sammen med selve Formaalet for Postvæsenet.

Det er jo som bekendt netop Erkendelsen af, at den frie Konkurrence ikke er i Stand til at skabe en saadan Organisation, der* har ført til Postvæsenets Regalisering; kun ved at have Eneret til Postbesørgelse paa de Ruter, der kunne ventes intensivt benyttede, bliver det Postvæsenet muligt at udstrække Forbindelserne til Egne, der ikke i og for sig kunne bære en saadan Institution*); det er jo imidlertid netop

*) Det skal forøvrigt bemærkes, at det finansielle Resultat ikke blot er bestemt ved Forholdet mellem rentable og urentable Ruter, men at ogsaa andre Faktorer her kunne faa Betydning; det er saaledes vel værd at lægge Mærke til, hvilken Rølle Transitindtægten spiller i det danske Budget; den Omstændighed, at næsten hele Norges og Sveriges Postudvexling med Udlandet gaar over Danmark, har gjort os til et Transitland af Rang; Postvæsenets Indtægt af denne Transit, ca. $\frac{1}{4}$ Million Kr. om Aaret, har været en væsentlig Støtte for vor postale Udvikling; uden denne Indtægt vilde Postvæsenet i mange Aar have

Postvæsenets Opgave at skabe Forbindelse, og alt det Arbejde, der sættes ind paa at udvikle Postnettets Forgrening, forhøjer derfor Institutionens almindelige Brugharhed og virker i Retning af dens Fuldkommengørelse.

Hvorvidt man i saa Henseende kan strække sig vil bero paa, hvilken finansiell Plan, der følges.

Det rent finansielle Formaal, der fra et Beskatningssynspunkt ikke er forsvarligt, fordi Beskatningsobjektet er uheldigt valgt, vil altid træde hindrende i Vejen for Udvidelsen af Nettet som for Institutionens tekniske Udvikling overhovedet; Underskudsdriften vil paa den anden Side let friste til at skyde Udviklingen for langt frem, hvilket ikke er uden Betænkeligheder; thi uagtet det er utvivlsomt, at »alle« have Nytte af Postvæsenet, maa det ikke glemmes, at en Udvikling, der giver Underskud, i Virkeligheden, efter som den gennemføres ved udenfra kommende Midler, sker paa Bekostning af andre Interesser; og det vil da altid være et Spørgsmaal, om disse ikke ere ligesaa betydningsfulde som de, der fremmes gennem det postale Fremskridt; hverken det finansielle Synspunkt eller Underskudsdriften giver derfor noget Holdepunkt for en passende Udviklingsgang.

Et saadant opnaas derimod, naar det forlanges, at Postvæsenet skal betale sig, at det skal føre en selv-

haft Valget mellem et betydeligt Underskud eller en væsenlig langsommere Udvikling; Betydningen af det fremdragne Moment er næppe altid tilstrækkelig erkendt; af Hr. Kiørboe synes den endog ganske overset, eftersom der jo ellers burde have været taget Hensyn dertil i »Opgørelsen«, idet de Penge, der ere tjente ved Transitydelse, jo under alle Omstændigheder ikke ere tagne i danske Købstadfolks Lommer.

stændig økonomisk Tilværelse, et Standpunkt, der ogsaa mere og mere vinder videnskabelig Anerkendelse, i hvilken Henseende jeg skal henviser til Forfattere som Adolph Wagner og navnlig Gustav Cohn.

Gaar man ud fra dette Princip vil Fremskridtet vel altid møde en Grænse i det økonomiske Hensyn, men paa den anden Side vil en almindelig Udvikling i Samfundet med voxende Befolkningstæthed og fremadskridende Kultur altid medføre en stigende Benyttelse af Postvæsenet, der finansielt vil give sig Udtryk i Fremkomsten af Overskudsmidler, der, uden at fremmede Interesser derved belastes, kunne anvendes i den postale Udviklings Tjeneste.

Hvad denne Udvikling angaar træde to Formaal i Forgrunden: paa den ene Side Postnettets størst mulige Extension, der, som alt anført, fremtræder som Udtryk for selve den Opgave Postvæsenet har at løse, paa den anden Side den billigst mulige Porto, der er det Middel, hvorved Adgangen til at benytte Institutionen aabnes for det store Publikum.

Disse Formaal ville hyppigst konkurrere med hinanden; hvad der ofres i den ene Retning, kan ikke ofres i den anden Retning; den postale Udviklingshistorie er tildels en Brydning mellem dem, under hvilken udenfor liggende Omstændigheder snart støtte det ene, snart det andet Formaal. Der er altid et vist Udviklingstrin, som vil blive anset for »tidsmæssigt«; er denne Tilstand naaet for Postnettets Vedkommende, er der maaske Anledning til at sætte Kræfterne ind paa en Tarifreform og omvendt; naar Bergsøe i Slutningen af Fyrrerne udtaler, at Landet nu er bedækket med et Net af Brev-, Pakke- og Personposter, som ikke

lade noget billigt Ønske utilfredsstillet, er dette ikke forstaaeligt udfra vore Forestillinger om Trafikvæsen, men vel fra Datidens, naar der ses hen til det betydelige Fremskridt, der da virkelig var sket, og til det Standpunkt, hvorpaa Befordringsmidler og Vejvæsen den Gang stod, og hvortil den almindelige Udvikling var naaet; man havde altsaa den Gang en tidsmæssig Udvikling af Postnettet, medens Tarifsystemet, efterat den Rowland-Hillske Reform en halv Snes Aar tidligere var gennemført i England, lod meget tilbage at ønske; i Tidsrummet fra 1851—71 faa vi da Portoreformerne; derefter kommer saa igen, efterat Landet imidlertid har faaet sine vigtigste Jernbanelinjer, Turen til en videre Udvikling af Postforbindelserne, og i de sidste 25 Aars Posthistorie træder da Skabelsen af vort Landpostvæsen frem i første Række; i denne Henseende skulde det synes overflødigt udtrykkelig at fremhæve, at Opnaaelsen af et Landpostvæsen selvfølgelig i og for sig er et Maal for Udviklingen, og at det ikke af den Grund har været »meningsløst« (!) at etablere det, at Landboerne forhen selv lod deres Breve hente og bringe ved private Bude; det har nemlig i det hele taget netop været Postvæsenets Mission at afløse private Bude eller med andre Ord at gøre Folk Tjenester, som de ogsaa kunde faa gjort uden Postvæsenet, men at udføre dem bedre og billigere, mere systematisk, mere paalideligt, med større Præcision.

Det gælder saaledes helt igennem om, alt efter Tidens Krav, at afpasse den tarifmæssige og den trafikmæssige Side af Udviklingen efter hinanden indenfor de Grænser, som Fordringen om finansiel Balance i det hele taget afstikker for Fremskridtet.

Det bliver en Maalestok for Ledelsens Talent og Intelligens, om den er i Stand til paa rette Maade at afveje de konkurrerende Hensyn mod hinanden; absolute Krav til Udvikling i den ene eller den anden Henseende kunne ikke rejses, ligesaa lidt som der kan paapeges absolute Grænser, som Udviklingen ikke bør overskride.

Hr. Kiørboes Opfattelse, der gaar ud fra, at man ved Udviklingen af Landpostvæsenet har forholdt Købstadfolk en Portoreduktion, vilde derfor kun være rigtig, hvis vi havde en utidsmæssig høj Porto, og man i Stedet for at nedsætte denne havde indladt sig paa en trafikmæssig Udvikling, der maatte anses for mindre paatrængende nødvendig end en Tarifreform; om Beskatning vilde der i saa Fald ikke have været Tale, derimod om slet Forvaltning; men er Portoen holdt paa et Niveau, der i og for sig ikke giver nogen Grund til Klage, i hvilket Tilfælde der naturligvis endnu mindre kan være Tale om Beskatning, fordi denne overhovedet maa ske gennem »for høje« Portosatser, er det rigtigt at sætte Overskudet ind paa en videregaaende trafikmæssig Udvikling.

Anvendes nu de angivne Synspunkter paa den postale Udvikling her i Landet, er det i første Instans af Interesse at mærke sig, at Postvæsenet har betalt sig i hele den Periode, i hvilken Landpostvæsenets Udvikling væsenligst falder. Det modtager med Undtagelse af de til Centraladministration, Pensions- og Understøttelsesvæsen fornødne Midler ikke latente Tilskud udefra; saaledes har det ikke som det tyske Postvæsen gratis Jernbanebefordring, men betaler for hvert Pund, det sender med Banerne; det betaler selv

sine Bygninger og sit Materiel, og begaar derfor ingen regnskabsmæssig Fejl ved ikke at føre Forrentning og Amortisation af dertil medgaaede Kapitaler til Udgift; det staar i det bedste Forhold til sine talrige Kontrahenter, hvis Krav det altid er kommet i Møde med Velvilje og Billighed; det er en god Arbejdsgiver, i hvilken Henseende det maaske er tilstrækkeligt at henvise til, at det i Løbet af de sidste ca. 5 Aar uden ydre Pres, d. v. s., uden Tilstedeværelsen af saadanne Omstændigheder, som ogsaa vilde have nødsaget den private Driftsherre til at gaa med til en lignende Lønningsforhøjelse, har givet Landpostbudene Alderstillæg og Uniform, Ydelser, der nu løbe op til henimod 200,000 Kroner om Aaret! Vort Postvæsen staar kort sagt paa egne Ben; hvad det har sat ind paa Udviklingen, har det selv fortjent, og dog udgiver det nu paa Landpostvæsenets Hovedkonto $1\frac{1}{2}$ Million Kroner, hvor det for 25 Aar siden udgav — 25,000 Rdl.

Hvad dernæst Portoen angaar, maa det overraske at se Hr. Kiørboe saavel i sin Artikel som sidst i sit Svar udtale sig, som om Kravet om Nedsættelse af Brevporto her i Landet i lang Tid havde banket paa Døren uden at finde Gehør, fordi man var optaget af at give Pengene ud til Bønderne. Det virkelige Forhold er, at vi her i Landet have en meget billig Brevporto; fra hvilket Udgangspunkt Hr. Kiørboe bedømmer denne, véd jeg ganske vist ikke; men jeg ser ikke nogen bedre Maade at vurdere dens Tidsmæssighed paa end at sammenligne den med andre Landes.

Nuvel, i Tyskland koster et almindeligt Brev 10 Pf., naar det vejer indtil 3 Kv., 20 Pf., naar det vejer mellem 3 og 50 Kv.; i Norge 10 Øre indtil 3 Kv., 20

Øre mellem 3 og 25 Kv., 30 Øre mellem 25 og 100 Kv.; i Sverige 10 Øre indtil 3 Kv., 20 Øre mellem 3 og 25 Kv., 30 Øre mellem 25 og 50 Kv. Det viser sig altsaa, at vi i Sammenligning med vore Nabolande ikke blot have den laveste Porto for et almindeligt Brev under 3 Kv., men at et Brev over 3 Kv. i Tyskland endog koster mere end dobbelt saa meget som i Danmark, og i Norge og Sverige indtil 4 Gange saa meget som her; og vi have den for Forretningslivet enorme Fordel at have en ensartet Porto lige til et halvt Pund. Hvad dette vil sige fremgaar bedst deraf, at de Besværinger og Andragender, der i vedkommende Lande fremkomme offentlig fra Handelskamre og lignende Institutioner i Pressen og de parlamentariske Forsamlinger saa godt som aldrig angribe den laveste Portosats, men altid Vægtsatssystemet, idet de da navnlig gaa ud paa at faa 3 Kvints-Grænsen rykket op.

De 8 Øre, der her i Landet tages for et almindeligt Brev, vække næppe paa nogen Maade Misfornøjelse; Beløbet er i og for sig saa ringe, at jeg tror, der raader en almindelig Følelse af, at Postvæsenet, naar det for 8 Øre besørger et Brev af Vægt indtil $\frac{1}{2}$ Pd., giver fuld Valuta for Pengene, hvad enten Besørgelsen sker til Hellerup eller til Skagen. Det er mig heller ikke bekendt, at der nogetsteds tænkes paa en Nedsættelse af den almindelige Porto; langt snarere kunde der blive Tale om at forhøje den til 10 Øre, og det vil maaske erindres, at en saadan Tanke i Rigsdagen har haft en Forsvarer i en af Udgiverne af dette Tidsskrift, Hr. Professor, Dr. jur. Scharling. — Men er Portoens saaledes ikke for høj, gives der fuld Valuta for Pengene, kan der jo heller ikke være Tale om

Beskatning; i de sidste 25 Aar har man derfor med Hensyn til Anvendelsen af Postvæsenets Overskud slet ikke staaet overfor Valget mellem Landpostvæsen eller Portonedsættelse, men langt snarere overfor Valget mellem at etablere Landpostvæsenet eller at lade Pengene gaa i Statskassen; var det sidste blevet Tilfældet, vilde Postvæsenet være blevet en Beskatningsanstalt, og Skatten vilde have hvilet paa Institutionens Kunder; men idet Pengene ere brugte til Udvikling af Landpostvæsenet, ere de gaaede den rigtige Vej, til Byrde for Ingen, til Gavn for Alle. Landpostvæsenets Etablering har netop været den Reform, som Tiden har fordret og som Omstændighederne have muliggjort.

Vi kunne være Postvæsenet bekendt med en 8-Øres Brevporto, men vi kunde ikke i dette Øjeblik have været det bekendt uden Landpostvæsen, og jeg tror, at Fremtidens Reformer endnu en rum Tid vil gælde dette; vi ere naaede vidt i 25 Aar, men der er en Del at gøre endnu; i Tyskland var der i 1880*) kun undtagelsesvis mere end 1 Gang daglig Omdeling i Landdistrikterne; i 1887 var der 2 Gange daglig Omdeling og indtil 4 Gange daglig Indsamling af Breve i 12678 Buddistrikter, omfattende 58167 Ortschaften, medens der i 102 Buddistrikter, omfattende 283 Ortschaften var 3 Gange daglig Omdeling og 3 Gange daglig Indsamling. Hos os hedder det i Motiverne til Finansloven for 1895/96: »I større Byers nærmeste Omegn og andre Steder paa Landet, hvor Bebyggelsen har antaget en byagtig Karakter, ytrer der sig en stærk Trang til flere daglige Omdelinger, en Fornødenhed, som man alt nu

*) Schmollers Jahrbuch for 1889: Dr. Fischer, Direktor im Reichspostamt: Die Neugestaltung des deutschen Landpostwesens.

har maattet imødekomme i flere Egne, og som maa ventes i et stigende Forhold at ville gøre sig gældende og kræve Hensyntagen i Fremtiden.« Saaledes lyder Programmet.

Uagtet jeg haaber, at man vil finde den af Hr. Kiørboe fremsatte Beskatningstanke fyldestgørende gendreven ved foranstaaende Bemærkninger, anser jeg det dog ikke for overflødigt at vise, at man ogsaa ad anden Vej, end den jeg har fulgt ovenfor, vil naa til et kongruent Resultat, idet jeg har den særlige Grund til at give min Bevisførelse et saadant Supplement, at jeg formentlig derigennem direkte vil kunne paapege den Fejlslutning, hvorigennem Hr. Kiørboes Theori er opstaaet, og derved kaste yderligere Lys over Sagen. Jeg tager næppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at Hr. Kiørboe har taget sit Udgangspunkt fra det Spørgsmaal: for hvis Skyld indrettes Landpostvæsenet? og jeg maa erkende, at det ligger nær herpaa at svare: for Landbefolkningens; i Særdeleshed forstaar jeg godt, at en Mand, »hvis postale Virksomhed i det Væsenlige har været knyttet til Landpostvæsenets Etablering og Udvikling«, kan komme med dette Svar, der synes saa naturligt; ligesom Forstassistenten som Følge af sit indgaaende Kendskab til Træerne er udsat for at tabe Blikket for Skoven, kan det nemlig ogsaa hænde, at Kontorexpeditenten med et upaaklageligt Kendskab til »Sagerne« forener Mangel paa Blik for »Sagen«.

Hvorom alting er, det tilsyneladende saa ligefremme Svar beror i Virkeligheden paa en Fiktion, der opstaar derved, at samtlige Enkeltiagttagelser, hvorpaa den paagældende Alménerkendelse er bygget, belastes med en væsenlig systematisk Fejl; denne fremkommer

som en Følge af den Omstændighed, at man ved Behandlingen af hver enkelt Landpostsag har en bestemt Kreds af Mennesker for Øje, fra hvem der maaske endog foreligger et indtrængende Andragende; det ligger da nær at slutte, at Etableringen af den nye Postrute eller Budgang, hvorom Talen er, sker for disse Menneskers Skyld, og at de Penge, Foranstaltningen koster, ere udgivne til Fordel for dem; men dette er et væsenligt Fejlsyn; ved Siden af Hensynet til disse Folk ligger Hensynet til alle dem, der boende udenfor vedkommende Egn have Interesse i at kunne træde i hurtig og bekvem Postforbindelse med dennes Beboere; Forholdet maa nu efter Sagens Natur blive det, at den Nytte, som de, der ikke hidtil have faaet Post tilbragt, have af den nye Postrute, i ethvert enkelt Tilfælde betragtet for sig, vil falde stærkest i Øjnene, fordi den er koncentreret paa forholdsvis faa, konkret paaviselige Mennesker. Den Nytte, som opstaar for disses andetsteds boende Korrespondenter, fordeler sig derimod over hele Landet og tilegnes af Personer, der ikke udgøre en sluttet Kreds, og som ikke lade sig bestemt udpege.

Denne Nytte føles derfor lidet i den enkelte Sag og træder under alle Omstændigheder slet ikke frem *ex actis*; den er derfor prædestineret til at blive overset af den overfladiske Iagttager. Men derfor er den selvfølgelig ikke mindre tilstede; intet Menneske formaar imidlertid psykologisk og økonomisk at opføre, hvilken Sum af Nytte og Interesse, der befinder sig paa de to Sider; ret beset er der dog intetsomhelst, der giver Anledning til at antage, at den skulde være større paa den ene Side end paa den anden; hvert

Brev, der ankommer til »den begunstigede Egn«, har jo sin udenfor denne boende Afsender, hvert Brev, der afsendes derfra, sin udenfor boende Modtager; men hvorledes afgøre, om det er Afsender eller Modtager, der er mest interesseret i Postbesørgelsens Hurtighed og Paalidelighed eller deri, om der overhovedet bestaar en Postforbindelse mellem dem.

Lader man sig da ikke skuffe af det ensidige Indtryk, som Akterne i de enkelte Sager saaledes frembringe, vil en Betragtning af Landpostvæsenets samlede Nyttevirkning sikkert føre til den Erkendelse, at den Betydning, det har for Købstadbefolkningen, er en integrerende Del af hele den Nytte, det afkaster; og det er jo i Virkeligheden heller ikke vanskeligt at faa Øje paa, i hvilket betydeligt Omfang Byerne, paa Handelens, Industriens, Pressens og mange andre Omraader, huse Interesser, for hvilke den lette postale Forbindelse med Landbefolkningen er af største Vigtighed.

Det vil saaledes ses, at vi ogsaa ad disse Betragtningers Vej føres til det Resultat, at Landpostvæsenet ikke er etableret paa Byernes Bekostning, men i deres velforstaaede Interesse; og det vilde sikkert være en radikal Misforstaaelse af denne, om Byerne vilde tilstræbe Nedlægningen af vore henved 3000 Landpost-ruter for at opnaa en Reduktion af Portoen fra 8 til 5 Øre.

København, d. 2. April 1895.
